

І.М. ЛЕСЬКІВ, завідувач Висоцької дільниці ветеринарної медицини
Монастириського району Тернопільської області

З ДОСВІДУ РОБОТИ ЛІКАРЯ

Кожному спеціалісту-практику відомо, що у ветеринарній медицині не існує шаблонів для лікування тварин. Можна навести чимало прикладів, коли всім відомі, описані в підручниках і неодноразово перевірені методи лікування навіть при правильно встановленому діагнозі не дають належного результату, а часом можуть і зашкодити. Та є приклади, коли спеціалісту з різних причин не вдається все зробити «за прописами», а хвора тварина одужує. Про такі випадки хочу розповісти.

Як відомо, для ветеринарного спеціаліста існує певна небезпека при обслуговуванні й лікуванні коней. Тому часто лікарі при наданні допомоги цим тваринам, а особливо при оперативних втручаннях вдаються до різних методів премедикації. Так, у 70-х роках минулого століття для наркозу коням використовували 2% хлорат гідрат у дозі 2–2,5 л на тварину, який задавали їм через носостравохідний зонд. Пізніше почали використовувати 2,5% розчин аміназину – нейрорептику, який протипоказаний при захворюваннях серцево-судинної системи, оскільки знижує кров'яний тиск, а також при гострих хворобах легень, печінки, нирок.

Пригадую, одного разу я приїхав у господарство каструвати жеребця. Кілька чоловіків вели його до мене, ледь стри-

муючи тварину й докладаючи неймовірних зусиль. Я ще сказав тоді, що, мовляв, ведуть його, як на розп'яття...

Враховуючи темперамент коня, вирішив увести йому 10 мл 2,5% аміназину. Цей препарат я раніше застосовував неодноразово, й жодних проблем не було. Витримавши паузу 30 хв, поки підготував інструменти, я організував повалення. Та коли тварину повалили, вона відразу ж стала нерухомою. Я наказав негайно відпустити коня, та дихальних рухів у нього вже не спостерігалось й пульс не прощупувався... Кінь загинув.

Та був ще й інший випадок. Після кастрування жеребця розв'язали, зняли повал і легкими рухами спонукали, щоб він піднявся. Та несподівано кінь вирвався й чимдуж побіг якомога далі від своїх «кривдників». Будь-які спроби негайно його спіймати були марними, й тварина бігала близько двох годин. Після такої незапланованої «прогулянки», як правило, настає кровотеча, однак жодних післяопераційних ускладнень цього разу не сталося.

Адесь за два роки власник цього ж коня повідомив, що той захворів. Прибувши на виклик, я обстежив тварину. У неї спостерігалися незначне підвищення температури тіла – до 38,7°C, помірна тахікардія – 58 уд./хв. Було прийнято рішення застосувати антибіотики й серцеві препарати. Із засобів, що були в моєму арсеналі, я взяв кордіамін і пеніцилін зі стрептоміцином, які розвів у 0,5% розчині новокаїну. Набравши у шприц кордіамін, наблизився до коня й побачив, що він надміру чутливо реагує на мою присутність, а тому наказав власникові надійно його зафіксувати. Та щойно я проколов голкою шкіру, навіть не встигши ввести препарат, тварина раптово впала без жодних ознак життя...

Отже, хочу наголосити: при лікуванні тварин потрібен не лише індивідуальний підхід до кожного випадку захворювання, слід враховувати також, що та сама тварина за різних умов може по-різному реагувати не лише на медикаментозне втручання, але й на інші зовнішні (як адекватні, так і неадекватні) подразники. Таке розуміння до спеціаліста приходить з досвідом, проте запобігти всім проблемам, мабуть, неможливо, оскільки реакцію організму тварини на розвиток патологічного процесу не завжди можна передбачити. ☹

